

Animals polítics

- Els socialistes criticarem les propostes dels altres, no les persones que les formulin

LAIA BONET*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 10.04.10

El prejudici és el principal enemic per al debat polític. Prejudicis respecte de les idees, de les persones, de les seves identitats o de les seves intencions. Aquesta visió empobreix la nostra política i la redueix a una percepció simplista sobre els protagonistes de l'acció política. Una percepció que, al seu torn, es retroalimenta en l'opinió pública amb un còctel de realitats i deformacions, del qual també són ingredients bàsics la ridiculització o la caricatura política.

Els prejudicis alimenten els estereotips i simplifiquen el coneixement real de les propostes polítiques, a l'estar absolutament condicionades per qui parla. El qui s'imposa massa vegades, sobre el què, és a dir, sobre la valoració del que explica. La política catalana és, al meu parer, encara molt presonera de determinats apriorismes.

Potser aquesta atribució de rols i de valors és la que explica que Artur Mas rebí una consideració benevolent bastant estesa respecte d'algunes de les seves afirmacions, malgrat que revelin tics preocupants. El cap de llista de Convergència i Unió, en unes desafortunades declaracions en la clausura d'un acte de la coalició, va arribar a afirmar, comentant algunes enquestes recents, que «s'havia d'anar amb compte amb els socialistes perquè eren animals ferits, i en conseqüència, encara eren perillosos». Considero que aquesta afirmació, concelebrada i aplaudida per la seva audiència, reflecteix una concepció de la política, de la rivalitat electoral i

dels adversaris molt poc edificant èticament i estèticament. La caça no em sembla una imatge que il·lustri la concepció que la majoria dels demòcrates tenim de la política.

Hi deu haver qui digui que en una campanya electoral, que alguns ja han començat des de fa mesos, les piruetes i els excessos verbals formen part de la normalitat. Però també podria ser que reflectissin una concepció de la política basada en el privilegi, l'estatus i una distribució de rols i protagonismes de fonamentació més sociològica que estrictament política i democràtica. En aquest context, Mas només pot ser, evidentment, el caçador, i José Montilla, només l'animal, malgrat que ferit... I, per això mateix, perillós. Podria ser que, entretingut en tanta afició metafòrica, acabi com el caçador caçat.

Hi ha una certa indulgència amb expressions que, en boca d'altres líders, aixecarien protestes d'indignació democràtica. Últimament, les metàfores del candidat de CiU transpiren una deriva gairebé messiànica, amb alguns símptomes de supèrbia. Mas parla de «terra arrasada» per referir-se a Catalunya en l'època del Govern del president Montilla (precisament en els mateixos dies en que vèiem horroritzats les conseqüències del brutal terratrèmol a Haití). Aquesta concepció de «jo o el desastre» només pot tenir dues explicacions possibles. Una potser és personal i psicològica. Però l'altra és política i es fonamenta en la idea que res del que ha fet, fa i farà el president Montilla és prou legítim ni oportú o útil per al país. Els excessos de judici acaben sent prejudicis. I aquests, en política, revelen símptomes preocupants de dèficits de cultura democràtica.

Els socialistes, i a proposta del nostre pròxim candidat, José Montilla, hem decidit desenvolupar un altre estil de campanya. No donarem lliçons

d'amor per Catalunya, però tampoc les acceptarem de ningú. No desqualificarem els altres per la seva identitat; criticarem les seves propostes, no les persones que les formulin. No pretendrem tenir la veritat única, però tampoc creiem que tenim menys ADN catalanista que els altres, malgrat que se l'atribuís, en una altra expressió desafortunada, el líder de l'oposició. No utilitzarem el rumor, la mentida, l'atac personal, la insídia o la manipulació. Defensarem una campanya d'arguments i de propostes, com afirma Jaume Collboni, el nostre director de campanya.

Estem convençuts que les victòries electorals es forgen en les victòries de les idees. Només les idees poden mobilitzar els vots. Volem debatre, debatre i debatre. Convençuts, com estem, que tenim el millor candidat i la millor oferta per al futur i el progrés de Catalunya, no ens obsessionarem en cap pretensió redemptorista, ni negarem als rivals la seva legitimitat, les seves bones intencions o la qualitat de moltes de les seves propostes.

Catalunya necessita una altra política. Més constructiva, més dirigida a fer propostes, més amable. No hi ha nació sense societat. I el catalanisme integrador que defensa el PSC només és possible amb una societat cohesionada en l'aspecte social; unida en els grans temes de país; vertebrada territorialment i fonamentada en la cultura, l'educació i la innovació. Amb la senyera per bandera i l'Estatut com a eix de la unitat política.

No som animals ferits, amb els quals desafortunadament ens va identificar Artur Mas. Espero que no es repeteixi. Seria bo que no ho digués i encara més que no ho pensés, però en això un no s'educa tan

fàcilment. En l'única cosa en la qual té raó és que som «perillosos»; per a ell, és clar. Anem a totes, convençuts, animats i decidits.

*Secretària de desenvolupament estatutari del PSC.